

[Henning Rasmussen]

Vi har derfor adskillige gange i skrift og i tale henstillet til regeringen, at den gjorde en alvorlig indsats for at få den meget belastende konflikt bragt til ophør. Bl.a. har Socialdemokratiets formand rettet direkte opfordringer til regeringen. Men regeringen har ladet stå til.

Det var bestemt heller ikke regeringens hensigt, at vi i dag skulle behandle et lovforslag, der fjerner den brugerbetaling, vi nu har haft i næsten fem måneder. Nej, vi måtte igen i går sige til regeringen, at nu skal vi have ordnede forhold, nu skal de syge ikke længere have penge med, når de går til speciallæge. Vi måtte også sige, at hvis regeringen ikke fremsatte forslaget, gjorde vi det selv. Så fik man travlt. Man var klar over, at befolkningen kræver handling, og valget var jo besluttet. Lige pludselig gik det op for statsministeren, at det kunne blive svært at forklare, hvorfor man griber ind over for lønmodtagere, men ikke har lyst til at gribe ind over for selvstændige i private erhverv.

Jeg synes også, det skal nævnes, at store grupper af privatpraktiserende speciallæger, bl.a. vore øre-, næse- og halslæger, har været meget kede af konflikten lige fra starten. De ville meget gerne have haft konflikten afsluttet for længst, hvis de havde kunnet få lov af deres stridslystne kolleger inden for andre specialer.

Jeg synes i øvrigt, at det er næsten en utrolig provokation over for befolkningen og over for lovgivningen, at øjenlægenes fraktion støttet af sin hovedorganisation i går meddelte, at man med øjeblikkelig virkning forlangte, at alle øjenlæger skulle kræve betaling af patienter efter et helt nyt takstsystem og til forhøjede takster. Det var uklogt, og det skal sent blive glemt.

Vi har som nævnt presset meget på for at få rimelige forhold for de syge på dette vigtige område. Vi er derfor også parate til at støtte et lovforslag, der løser problemet. Vi har haft meget kort tid til at studere det foreliggende lovforslag, også kortere tid, end rimeligt er. Vi havde egentlig regnet med, at vi som aftalt havde kunnet få forslaget tidligt i morges; det var jo dog os, der havde bedt om at få det udarbejdet. Men det ville man ikke, det var forbeholdt regeringspartierne. End ikke den sædvanlige tekniske assistance til udarbejdelse af vort eget lovforslag kunne

vi få. Den kunne vi kun få, hvis regeringen ikke ønskede at fremsætte et forslag selv.

Jeg synes, at regeringen udmærket i en sag af denne art, hvor vi trods alt et langt stykke vej har fælles interesser, kunne have været mere åben og forhandlingsvenlig, men køligheden hænger helt åbenbart sammen med, at regeringen indtil i går – eller rettere indtil i formiddags – har været meget afvisende over for et indgreb.

Vi vil under udvalgsarbejdet se nærmere på lovforslaget og stille en række spørgsmål. Vi vil bl.a. gerne have vurderet, om det vil være rigtigt at lade problemerne ved at finde en måde at bremse en uønsket udgiftsstigning på afgøre i et paritetisk nævn med en opmand. Det har jo vist sig, at den model, der er i den nuværende lov og det nuværende lovforslag, hvor man skal optage forhandlinger om at få bremsede udgiftsstigningen, hvis realvæksten bliver større end 1 pct. om året, ikke er effektiv, og derfor er det rimeligt under udvalgsarbejdet at efterlyse mere effektive metoder til at sikre mod en for voldsom stigning i ressourceforbruget, en stigning, der klart ligger ud over, hvad der skyldes nye opgaver, ændringer i befolkningssammensætningen, og hvad der ellers kan berettige til, at ressourceforbruget stiger.

Med disse bemærkninger kan vi tilsige en rimelig hurtig udvalgsbehandling, men sagen skal have en rimelig behandling.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg går ikke ud fra, at jeg skal forstå hr. Henning Rasmussen sådan, at han ikke mener, der er tid nok til at behandle dette forslag. Nu er det jo sådan, at hr. Henning Rasmussen som formand for kommunaludvalget vil have stor indflydelse på, hvor lang tid vi skal bruge i udvalget, og vi vil gerne medvirke til, at der bliver tid til en grundig udvalgsbehandling.

Jeg skal på den konservative gruppes vegne – næppe overraskende – tilkendegive, at vi kan tilslutte os indenrigsministerens forslag vedrørende fastsættelse af speciallægerne honorarer.

Fra den 31. marts og de følgende måneder, hvor der ikke har været nogen overenskomst, har der været en lang række ulemper for patienterne af både praktisk og økonomisk karakter. Det alvorligste, mener jeg, har